

Enkele avonturen

uit

Tarzan's Jeugd

UIT HET AMERIKAANSCH

DOOR

W. J. A. ROLDANUS Jr.

DE STRIJD OM TEEKA.

Het was een prachtig mooie dag. Een koel briesje temperde de hitte van de aequatoriale zon. Weken lang had vrede geheerscht in den troep en geen vreemde vijand had getracht binnen zijn terrein te dringen. Voor den geest der apen was zulks een voldoende bewijs, dat de toekomst gelijk zou zijn aan het onmiddellijk voorafgaande verleden – dat Utopia zou blijven bestaan.

De schildwachten – die nu, als een gewoonte, geregeld uitgezet werden – verminderden hun waakzaamheid, ja verlieten zelfs, wanneer zij daar lust in hadden, heelemaal hun posten. De troep was ver verspreid om voedsel te zoeken. Op die wijze kunnen vrede en voorspoed de veiligheid van de meest primitieve gemeenschap ondermijnen, zooals zij die der beschaafde gemeenschap ondermijnen.

Zelfs de leden van den troep persoonlijk werden minder waakzaam en op hun hoede, zoodat men gedacht zou hebben, dat Numa en Sabor en Sheeta geheel van het plan der dingen geschapt waren. De vrouwtjes en de jongen zwierven onbewaakt door den somberen jungle, terwijl de hongerige mannetjes heel ver weg voedsel zochten. Zoo gebeurde het, dat Teeka en Gazan, haar jong, zonder dat er een groot mannetje in hun nabijheid was, op den uitersten Zuidelijken rand van het terrein aan het jagen waren.

Nog verder zuidelijk dwaalde door het bosch een sinistere figuur – een groote mannetjes-aap, die door de eenzaamheid en zijn nederlaag half krankzinnig was. Een week te voren had hij om het koningschap van een troep, die veel verder huisde, gevochten en thans zwierf hij, overwonnen, als een paria door de wildernis. Later zou bij weer naar zijn eigen troep kunnen teruggaan en zich onderwerpen aan den wil van het behaarde dier, dat hij getracht had te onttroonen; maar voorloopig durfde hij dat niet te doen, daar hij niet alleen geprobeerd had zich de kroon, maar ook de wijfjes van zijn heer en meester toe te eigenen. Er zou minstens een maand moeten verlopen vóór men niet langer denken zou aan wat hij gedaan had, en dus dwaalde Toog grimmig, verbitterd en met haat vervuld, door een vreemden jungle rond.

In dien gemoedstoestand zag Toog onverwachts een jonge

vrouwtjes-aap, die alleen in den jungle op zoek was naar voedsel – een vreemd wijfje, lenig en sterk en onvergelijklijk mooi. Toog hield zijn adem in en sloop vlug naar de eene zijde van het pad, waar het dichte gebladerte van het tropische kreupelhout hem voor Teeka verborgen hield, terwijl het hem in staat stelde zooveel mogelijk van haar schoonheid te genieten.

Maar niet alleen hielden zijn blikken zich bezig met Teeka – zij zochten den geheelen jungle in de rondte af naar de mannetjes, wijfjes en jongen van haar troep, hoewel voornamelijk naar de mannetjes. Wanneer je een wijfje van een vreemden troep begeert, moet je ter deze rekening houden met de groote, woeste, behaarde bewakers, die zich zelden ver van hun beschermelingen verwijderen en een vreemdeling dooden om het vrouwtje of de spruit van een makker te beschermen, precies zooals zij vechten zouden voor hun eigen wijfje en hun eigen kroost.

Toog kon echter geen spoor vinden van een anderen aap dan het vreemde wijfje en een jong, dat vlak bij haar speelde. Zijn kwaadaardige, met bloed doorloopen oogen sloten zich half, terwijl zij rusten bleven op de bekoorlijkheden der eerste – wat het jong betreft, een beet van die groote kaken in den achterkant van diens kleinen nek zou voldoende zijn om het te beletten een onnoodig alarm te maken.

Toog was een mooi, groot mannetje, dat in vele opzichten geleek op Teeka's echtgenoot Taug. Beiden waren in de kracht van hun leven en wonderbaarlijk gespierd; beiden hadden angstaanjagend woeste klauwen en tanden, zooals het meest veeleischende wijfje ze zou kunnen wenschen. Wanneer Toog tot haar eigen troep behoord had, zou Teeka zich even graag gegeven kunnen hebben aan hem als aan Taug, toen haar paringstijd aangebroken was; maar thans behoorde zij Taug toe en geen ander mannetje kon haar opeischen zonder eerst Taug in een gevecht van „man tegen man” verslagen te hebben. En zelfs dan behield Teeka in die zaak enkele rechten. Indien zij niets voor den medeminnaar voelde, kon zij samen met haar rechtmatigen echtgenoot den strijd aanbinden, wat een niet geringe steun voor haar heer en meester zou blijken te zijn, want Teeka kon, ook al waren haar tanden kleiner dan die van een mannetje, die met uitstekend gevolg gebruiken,

Op dat oogenblik ging Teeka geheel op in het zoeken naar torren, met uitsluiting van alle andere voedsel. Zij besefte niet hoe ver zij en Gazan afgeraakt waren van den overigen troep en evenmin waren haar zintuigen zoo op hun hoede als zij feitelijk zijn moesten. De maanden, dat er onder de beschermende waakzaamheid der schildwachten, die Tarzan den troep geleerd had uit te zetten, geen gevaren gedreigd hadden, hadden hen allen in slaap gewiegd in een gevoel van rustige veiligheid, dat gebaseerd was op die drogrede, welke reeds vele verlichte gemeenschappen in het verleden ten gronde gericht heeft en nog vele andere in de

toekomst ten gronde richten zal – die drogrede, dat zij, omdat zij nooit aangevallen zijn, ook nooit aangevallen zullen worden.

Nadat Toog zich vergewist had, dat slechts het wijfje en haar jong in de onmiddellijke nabijheid waren, sloop hij heimelijk vooruit. Teeka's rug was naar hem toegekeerd, toen hij ten slotte op haar losstormde; maar haar zintuigen waren eindelijk ontwaakt, zij voelde, dat er gevaar dreigde, en zij keerde zich om het vreemde mannetje, nog voor hij bij haar was, het hoofd te bieden. Toog bleef op een paar passen afstand van haar staan. Zijn woede was op de vlucht geslagen voor de verleidelijke vrouwelijke bekoorlijkheden van het vreemde wijfje. Hij maakte verzoenende geluiden – een soort van klokkend geluid met zijn breede, platte lippen.

Maar Teeka liet slechts haar tanden zien en gromde. De kleine Gazan begon naar zijn moeder te loopen, maar zij riep hem vlug een „Kreeg-ah!” toe, waarmede zij hem waarschuwde, dat hij hoog in een grooten boom klimmen moest. Blijkbaar kreeg Teeka geen gunstigen indruk van haar nieuwen minnaar. Toog begreep dit en veranderde dienovereenkomstig zijn taktiek. Hij zette zijn zware borst uit, sloeg daarop met zijn vereelte knuisten en stapte met gemaakte gewichtigheid om haar heen.

„Ik ben Toog,” zeide hij. „Kijk naar mijn vechttanden. Kijk naar mijn groote armen en mijn sterke pooten. Met één beet kan ik jullie grootste mannetje doden. Alleen heb ik Sheeta verslagen. Ik ben Toog. Toog wil je hebben.” Nu wachtte hij op de uitwerking van zijn woorden, maar lang wachten behoefde hij niet. Teeka keerde zich om met een snelheid, die men van haar groot gewicht niet verwacht zou hebben, en sprong in de tegenovergestelde richting weg. Toog sprong haar met een woest gegrom na; maar het kleinere, lichtere wijfje was te snel voor hem. Hij zette haar over een afstand van enkele yards na, bleef dan, schuimbekkend en brullend, staan en sloeg met zijn harde vuisten op den grond.

Van boven uit den boom keek de kleine Gazan naar beneden en was getuige van de teleurstelling van het vreemde mannetje. Daar hij nog jong was en zich veilig buiten het bereik van het zware mannetje waande, schreeuwde hij hun kweller een beleediging toe. Toog keek op. Teeka was op een kleinen afstand blijven staan – zij wilde zich niet ver van haar jong verwijderen; Toog besepte dit heel gauw en even gauw besloot hij daaruit voordeel te trekken. Hij zag, dat de boom, waarin de jonge aap gehurkt zat, geïsoleerd stond en dat Gazan niet in een anderen komen kon zonder eerst naar beneden en op den grond te klimmen. Hij wilde nu trachten de moeder in zijn macht te krijgen door haar liefde voor haar jong.

Hij slingerde zich in de lagere takken van den boom. De kleine Gazan hield met zijn beleedigingen op; zijn uitdrukking van plagerij veranderde in een van vrees, welke spoedig gevolgd werd door angst, toen Toog naar hem toe begon te klimmen. Teeka schreeuwde Gazan toe hooger te gaan en het kleine dier werkte

zich tusschen de kleine takken, die het gewicht van den grooten aap niet zouden kunnen dragen, naar boven; maar toch bleef Toog verder klimmen. Teeka was niet bang. Zij wist dat hij niet hoog genoeg klimmen kon om bij Gazan te komen; daarom ging zij op een kleinen afstand van den boom zitten en begon zij hem de noodige jungle-scheldwoorden toe te schreeuwen. Daar zij een wijfje was, had zij het in die kunst ver gebracht.

Maar zij kende de kwaadaardige geslepenheid van Toog's klein brein niet. Zij beschouwde het als vaststaande, dat het dier zoo ver als het kon naar Gazan toe zou klimmen en dan, inziende, dat hij niet bij hem zou kunnen komen, haar weer zou gaan vervolgen, wat even nutteloos blijken zou. Zóó zeker was zij, dat haar baby veilig was en zij voor zichzelf zou kunnen zorgen, dat zij niet eens om hulp riep, wat ongetwijfeld de andere leden van den troep dadelijk bij haar gebracht zou hebben.

Toog bereikte langzaam de grens, waarop hij zijn groot gewicht aan de dunner wordende takken durfde toevertrouwen. Gazan was nog vijftien voet boven hem. De mannetjes-aap greep den hoofdtak in zijn krachtige handen en begon dien heftig te schudden. Teeka werd bang. Zij besepte oogenblikkelijk wat de groote mannetjes-aap wilde. Gazan klampte zich vast aan een zwaaienden tak. Bij den eersten ruk verloor hij zijn evenwicht, ofschoon hij niet heelemaal viel, daar hij zich nog met zijn vier handen vasthield; maar Toog verdubbelde zijn pogingen; het schudden veroorzaakte een hevig kraken van den tak, waaraan de jonge aap hing. Teeka zag maar al te duidelijk in wat het resultaat moest zijn, en in haar groote moederliefde haar eigen gevaar vergetend, snelde zij toe om in den boom te klimmen, en het vreeselijke wezen, dat het leven van haar baby bedreigde, te bevechten.

Maar nog vóór zij bij den stam was, was Toog erin geslaagd door hevig aan den tak te schudden, Gazan te noodzaken dien los te laten. Met een gil tuimelde het jonge diertje door het gebladerte, vergeefs tastend naar een ander steunpunt, en kwam met een doffen plof voor de pooten van zijn moeder op den grond, waar hij stil en roerloos liggen bleef. Jammerend bukte Teeka zich om het kleine lichaampje in haar armen te nemen; maar op hetzelfde oogenblik was Toog op haar.

Klauwend en bijtend worstelde zij, om zich te bevrijden; maar de reusachtige spieren van den grooten mannetjes-aap waren te veel voor haar kleinere kracht. Toog sloeg haar herhaaldelijk totdat zij zich ten slotte, half bewusteloos, quasi onderwierp. Dan legde het mannetje haar over zijn schouder en ging terug naar het pad in zuidelijke richting, vanwaar hij gekomen was.

Op den grond lag het roerlooze lichaampje van den kleinen Gazan. Hij steunde niet. Hij bewoog zich niet. De zon rees langzaam naar de meridiaan. Een schurftig ding, dat zijn neus opstak om den junglebries op te snuiven, sloop door het kreupelhout.

Het was Dango, de hyena. Dan stak hij zijn leelijke snuit door het gebladerte en liet hij zijn wreedaardige blikken op Gazan rusten.

Dien ochtend vroeg was Tarzan van de Apen naar de hut aan de zee gegaan, waarin hij zoovele uren doorbracht, wanneer de troep in de buurt aan het rondzwerven was. Op den vloer lag het geraamte van een man – alles wat over was van wijlen Lord Greystoke – lag, zooals het daar een twintig jaar geleden gevallen was, toen Kerchak, de groote aap, het daar levenloos neergeworpen had. Sedert lang hadden de termieten en andere kleine knaagdieren de Engelsche beenderen schoon gevreten. Jaren lang had Tarzan het daar zien liggen, er niet meer aandacht aan schenkend dan aan de tallooze duizenden andere beenderen, die in den jungle verspreid lagen. Op het bed lag een tweede, kleiner geraamte en de jonge man lette daar even weinig op als op het andere. Hoe kon hij weten, dat het eene zijn vader, het andere zijn moeder geweest was? Het kleine stapeltje beenderen in de ruwe, met zooveel liefderijken zorg door den voormaligen Lord Greystoke gemaakte wieg, beteekende niets voor hem – dat op een goeden dag die kleine schedel zou bewijzen, dat hij recht had op zoo'n hoogen titel, ging even zeer boven zijn begrip als de satellieten der zonnen van Orion. Voor Tarzan waren het beenderen – niets dan beenderen. Hij had ze niet noodig, want er zat geen vleesch meer op, en zij lagen hem niet in den weg, want het gebruik van een bed kende hij niet en over het geraamte op den vloer kon hij makkelijk heen stappen.

Dien dag was bij erg rusteloos. Hij sloeg eerst de bladzijden van het eene, dan die van een ander boek om. Hij keek naar prentjes, die hij uit zijn hoofd kende, en legde de boeken ter zijde. Hij zocht voor de duizendste maal in de kast. Hij haalde er een tasch uit, die verscheidene kleine ronde stukjes metaal bevatte. Hij had er in vroegere jaren dikwijls mede gespeeld; maar steeds had hij ze zorgvuldig in de tasch gelegd en de tasch weer in de kast op precies dezelfde plank, waarop hij die het eerst gevonden had. Op vreemde wijzen manifisteerde de hereditieit zich in den aapman. Voortgekomen uit een ordelijk geslacht, was hij zelf ordelijk zonder te weten waarom. De apen lieten dingen vallen, wanneer hun belangstelling daarin verdwenen was – in het dichte gras of uit de hooge takken der boomen. Wat zij lieten vallen vonden zij soms bij toeval weer terug; maar dat waren niet de manieren van Tarzan. Voor zijn enkele bezittingen had hij een plekje en nauwgezet legde hij alles op zijn eigen plaats terug, wanneer hij het niet meer noodig had. De ronde stukjes metaal in de tasch interesseerden hem altijd. Aan beide kanten waren afbeeldingen en *relief*, die hij niet heelemaal begreep. De stukken metaal waren glad en schitterend. Hij vond het aardig er op de tafel verschillende figuren van te maken.

Honderden malen had hij op die wijze gespeeld. Toen hij er dien dag mede bezig was, liet hij een mooi geel stuk – een Engelschen sovereign – vallen, dat onder het bed rolde, waarop het stoffelijk overschot van de eenmaal zoo mooie Lady Alice lag.

Trouw aan zijn gewoonte sprong Tarzan in eens op zijn handen en knieën en zocht onder het bed naar het verloren goudstuk. Hoe vreemd het ook lijken mag, nooit te voren had hij onder het bed gekeken. Hij vond het goudstuk en ook iets anders – een klein houten kistje met een lossen deksel. Hij legde den sovereign weer in de tasch en de tasch weer op de plank, om dan het kistje te doorzoeken. Het bevatte een aantal cilindervormige stukjes metaal, kegelvormig aan het eene en plat aan het andere einde, met een vooruitstekenden rand. Zij waren alle heelemaal groen en dof en bedekt met jaren van kopergroen.

Tarzan nam een handvol uit het kistje en bekeek ze. Hij wreef het eene over het andere en zag, dat het groen eraf ging, zoodat de oppervlakte over twee derden der lengte glimmend en over het andere derde gedeelte dofgrijs werd. Een stuk hout vindend, wreef hij een van de cylinders vlug en werd hij beloond door een prachtige glans, dien hij heel mooi vond.

Aan zijn zijde hing een zak, dien hij van het lijk van een der vele zwarte krijgers, die hij verslagen had, had genomen. In dien zak stak hij een handjevol van dat nieuwe speelgoed met de bedoeling ze op zijn gemak schoon te maken; dan zette hij het kistje weer onder het bed, verliet, daar hij niets meer vond om zich te amuseeren, de hut en ging terug in de richting van den troep.

Even voordat hij dien bereikte, hoorde hij een groot lawaai voor zich uit – luid geschreeuw van vrouwtjes en jongen en het woeste, booze gebrul en gegrom van de groote mannetjes. Onmiddellijk versnelde hij zijn vaart, want de „Kreeg-ahs!”, die tot hem doordrongen, waarschuwden hem, dat er iets met zijn kameraden niet in den haak was.

Terwijl Tarzan met zijn eigen zaken bezig geweest was in de hut van zijn overleden vader, had Taug, Teeka's sterk mannetje, een mijl ten Noorden van den troep gejaagd. Eindelijk, toen zijn buik goed gevuld was, was hij langzaam teruggelopen naar de open plek, waar hij den troep het laatst gezien had. Al heel gauw was hij langs verspreide groepen van twee of drie gekomen. Nergens echter zag hij Teeka of Gazan en al heel gauw begon hij aan de andere apen te vragen waar zij waren; maar niemand had ze de laatste uren gezien.

Nu zijn de lagere dierorden niet bijzonder rijk aan phantasie. Zij stellen zich niet, zooals u en ik, dingen voor, die gebeurd zouden kunnen zijn, en derhalve was Taug op dat oogenblik niet bang, dat zijn wijfje en hun beider spruit een ongeluk overkomen was – hij wist alleen, dat hij Teeka graag wilde vinden, zoodat hij in de schaduw kon gaan liggen en zich lekker zijn rug door haar kon laten krabben, terwijl hij zijn ontbijt digereerde; maar

ofschoon hij haar riep en haar zocht en iederen kameraad, dien hij tegenkwam, naar haar vroeg, kon hij geen spoor van Teeka of Gazan vinden.

Hij begon nu een beetje boos te worden en nam zich voor Teeka een flink pak slaag te geven, omdat zij zoover weg gegaan was, terwijl hij haar bij zich wilde hebben. Hij liep in Zuidelijke richting langs een wildspoor, toen hij aan den tegenoverliggenden kant van een open plek Dango zag. De eter van lijken zag Taug, die met zijn vereelde voetzolen en knokkels heelemaal geen leven maakte, niet, want al zijn aandacht had hij voor iets, dat in het gras onder een boom lag – iets, waarop hij af sloop met de voorzichtige heimelijkheid, welke zijn soort eigen is.

Taug, zelf ook steeds voorzichtig, zooals het iemand, die in den jungle heen en weer zwerft en wil blijven leven, past, slingerde zich geruischloos in een boom, vanwaaruit hij de open plek beter zou kunnen opnemen. Hij was niet bang voor Dango, maar hij wilde zien wat Dango besloep. In zekeren zin was zijn daad misschien evenzeer het gevolg van nieuwsgierigheid als van voorzichtigheid.

En toen Taug op een plek in de takken kwam, vanwaar hij een onbelemmerd uitzicht op de open plek had, zag hij Dango reeds snuffelen aan iets vlak beneden hem – iets, dat Taug onmiddellijk herkende als het levenlooze lichaam van zijn kleinen Gazan.

Met een zóó afschuwelijken en beestachtigen gil, dat deze voor een oogenblik den verschrikten Dango verlamde, liet de groote aap zijn zwaar gewicht op den verbaasden hyena vallen. Met een gil en een gegrom keerde Dango, die tegen den grond gedrukt werd, zich om, om naar zijn aanvaller te grijpen; maar even goed kon een musch een havik aanvallen. Taug's groote, kromme vingers sloten zich om de keel van de hyena; zijn tanden beten den schurftigen nek en de ruggegraat door en hij slingerde het doode lichaam minachtend ter zijde.

Weer verhief hij zijn stem tot den roep van den mannetjesaap aan zijn vrouwtje, doch er volgde geen antwoord; dan boog hij zich voorover, om aan het lijk van Gazan te ruiken. In de borst van dat woeste, leelijke dier klopte een hart, dat, zij het in minderen mate, ontroerd werd door dezelfde emoties van vaderliefde, welke ons ontroeren. Zelfs al hadden we daar geen feitelijke bewijzen van, dan nog moesten wij het weten, daar alleen op die wijze het blijven bestaan verklaard kan worden van het menschelijk ras, waarin de jaloezie en de zelfzucht van de mannetjes in de eerste fasen van het ras de jongen even gauw vernietigd zouden hebben als zij ter wereld gebracht waren, indien God in dien woesten boezem niet de vaderliefde gepland had, welke zich het sterkst openbaart in het beschermend instinct van het mannetje.

In Taug was niet alleen het beschermend instinct sterk ontwikkeld, maar ook zijn liefde voor zijn spruit, want Taug was een buiten-

gewoon intelligent exemplaar van die groote, menschachtige apen, over wie de inboorlingen van den Gobi fluisterend spreken, maar die geen blanke ooit gezien had of waarvan, als hij ze gezien had, hij niet heeft kunnen vertellen, omdat hij niet is blijven leven, totdat Tarzan van de Apen tot hen kwam.

En op die wijze had Taug verdriet zooals iedere andere vader verdriet zou hebben over het verlies van een klein kind. U zou de kleine Gazan een leelijk en afstootend wezen toegeschenen mogen hebben, maar voor Taug en Teeka was hij even mooi en lief als uw kleine Mary of Johnnie of Elizabeth Ann voor u, en hij was hun eerstgeborene, hun eenige baby en een mannetje – drie dingen, die een jongen aap tot den oogappel van zijn vader kunnen maken.

Een oogenblik rook Taug aan het roerlooze, kleine lichaampje. Met zijn tong likte hij de verwarde haren recht. Van zijn woeste lippen klonk een jammerlijk gesteun. Maar onmiddellijk na het verdriet kwam de alles overweldigende begeerte om zich te wreken.

Opspringend, stiet hij een salvo van „Kreeg-aks!” uit, nu en dan afgewisseld door den bloedstollenden kreet van een woesten, uitdagenden mannetjesaap – een door woede dollen mannetjesaap, die kookt van moordlust.

Als antwoord op zijn kreten kwamen de kreten van den troep, die zich door de boomen naar hem toe slingerde. Deze hoorde Tarzan, toen hij uit zijn hut terugkeerde, en in antwoord daarop verhief hij zijn eigen stem en haastte hij zich voorwaarts tot hij ten slotte letterlijk vloog door de middelste terrassen van het woud.

Toen hij eindelijk bij den troep kwam, zag hij alle leden daarvan verzameld om Taug en om iets, dat roerloos op den grond lag. Taug brulde nog steeds zijn uitdagingen uit, maar toen hij Tarzan zag, hield hij op, bukte zich, nam den kleinen Gazan in zijn armen en hield hem Tarzan voor om te kijken. Taug voelde alleen iets voor Tarzan. Tarzan vertrouwde hij en beschouwde hij als een, die wijzer en geslepener was. Naar Tarzan kwam hij nu toe – naar den speelmakker van zijn jeugd, naar den makker in ontelbare gevechten in zijn rijpere jaren.

Toen Tarzan het roerlooze lichaampje in Taug's armen zag, kwam een zachte jammerklacht over zijn lippen, want ook hij hield van Teeka's kleine baby.

„Wie heeft het gedaan?” vroeg hij. „Waar is Teeka?”

„Ik weet het niet,” antwoordde Taug. „Ik vond hem hier liggen, toen Dango zich aan hem te goed wilde doen, maar Dango heeft het niet gedaan – er zijn geen sporen van tanden of klauwen.”

Tarzan kwam dichterbij en legde zijn oor tegen Gazan's borst. „Hij is niet dood,” zeide hij. „Misschien zal hij niet sterven.” Hij drong zich door den kring van apen heen, liep erom heen en bekeek den grond stap voor stap. Plotseling bleef hij staan, bracht zijn neus vlak bij de aarde en snoof. Dan sprong hij weer op en liet een eigenaardigen kreet hooren. Taug en de anderen vlogen

naar hem toe, want die kreet zeide hun, dat de jager het spoor van zijn prooi gevonden had.

„Een vreemde mannetjesaap is hier geweest,” zeide Tarzan. „Hij heeft Gazan kwaad gedaan en Teeka meegenomen.”

Taug en de andere mannetjesapen begonnen te brullen en te dreigen; maar zij deden niets. Wanneer de vreemde aap in het gezicht geweest was, zouden zij hem in stukken gerukt hebben; maar het kwam niet in hen op om hem te volgen.

„Als de drie mannetjes om den troep heen gewaakt hadden, zou dit niet gebeurd zijn,” zeide Tarzan. „En zulke dingen zullen steeds gebeuren, zoolang jullie niet drie mannetjesapen op schildwacht laat staan. De jungle is vol vijanden en toch laten jullie je wijfjes en jongen, onbeschermd en alleen, voedsel zoeken waar zij willen. Tarzan gaat nu – hij gaat Teeka zoeken en zal haar naar den troep terugbrengen.”

„We zullen allemaal meegaan,” riepen de mannetjesapen.

„Neen,” zeide Tarzan, „jullie gaat niet allemaal mede. We kunnen geen wijfjes en jongen meenemen, wanneer we uittrekken om jacht te maken en te vechten. Jullie moet hier blijven om ze te bewaken, anders verliezen we ze allemaal.”

Zij krabbelden op hun koppen. Het verstandige van zijn raad begon langzaam tot hen door te dringen, maar in den beginne waren zij medegesleept door het nieuwe denkbeeld – het denkbeeld, om een vijand te achtervolgen, hem zijn prooi te ontrukken en hem te straffen. Door eeuwen van gewoonte was het gemeenschapsinstinct in hen ingeplant. Zij wisten niet waarom zij er niet aan gedacht hadden den vijand te volgen en te straffen – zij konden niet weten, hoe dat kwam, omdat zij nog niet die geestelijke hoogte bereikt hadden, welke hen in staat zou stellen als individuën te werken. In tijden van moeilijkheden deed het gemeenschapsinstinct hen samscholen tot een groote kudde, waarin de groote mannetjesapen door hun gecombineerde kracht en woestheid hen het best tegen een vijand konden beschermen. De gedachte om uit elkaar te gaan, om met een vijand den strijd aan te binden, was nog niet in hen opgekomen – het streed te zeer tegen hun gewoonte, te zeer met de gemeenschapsbelangen; doch voor Tarzan was het de eerste en natuurlijkste gedachte. Zijn zintuigen zeiden hem, dat slechts één aap Teeka en Gazan aangevallen had. En één enkele vijand vereischte niet den geheelen troep voor zijn straf. Twee snelle mannetjes zouden hem vlug kunnen inhalen en Teeka redden.

In het verleden had niemand er ooit aan gedacht de vrouwtjes, die nu en dan uit den troep gestolen werden, te gaan zoeken. Wanneer Numa of Sheeta of een alleen rondzwervende aap van een anderen troep een getrouwd of ongetrouwd wijfje, terwijl niemand keek, gestolen had, dan was het daarmee afgelopen – zij was weg, dat was alles. De beroofde echtgenoot liep een paar dagen brommend en grommend rond en nam dan, als hij sterk

genoeg was, een ander wijfje uit den groep of zwierf, wanneer dat niet het geval was, naar den jungle in de hoop er een te kunnen stelen uit een andere gemeenschap.

In het verleden had Tarzan van de Apen zich bij die praktijken neergelegd, omdat hij geen belang stelde in degenen, die gestolen waren; maar Teeka was zijn eerste liefde geweest en Teeka's baby had een plaats in zijn hart, zooals zijn eigen baby er een gehad hebben zou. Slechts éénmaal vroeger had Tarzan willen vervolgen en wraak nemen. Dat was jaren geleden geweest, toen Kulonga, de zoon van het opperhoofd Mbonga, Kala gedood had. Toen had Tarzan alleen den moordenaar achtervolgd en zich gewroken. Thans werd hij, hoewel in minderen mate, door een dergelijken haat beziel.

Hij wendde zich tot Taug. „Laat Gazan bij Mumga,” zeide hij. „Zij is oud en haar tanden zijn gebroken en veel bijzonders is zij niet; maar zij kan op Gazan passen tot wij met Teeka terugkomen, en als Gazan dood is, wanneer wij terugkomen,” voegde hij er tegen Mumga aan toe, „zal ik jou ook dooden.”

„Waar gaan we naar toe?” vroeg Taug.

„We gaan Teeka halen,” antwoordde de aapmensch, „en den mannetjes-aap, die haar gestolen heeft, dooden. Kom mee!”

Hij wendde zich weer tot het spoor van den vreemden mannetjes-aap, dat voor zijn getrainde zintuigen heel duidelijk was; hij keek niet eens om te zien of Taug volgde. De laatste legde Gazan in Mumga's armen, zeide tegen haar: „Als hij sterft, zal Tarzan je dooden,” en volgde dan den bruinen aapmensch, die zich reeds langzaam langs het jungle-spoor voortbewoog.

Geen andere mannetjes-aap van Kerchak's troep kon zoo goed een spoor volgen als Tarzan, want zijn geoeffende zintuigen werden nog geholpen door een hooger begrip. Zijn verstand wees hem het natuurlijke spoor aan en hij behoefde slechts te letten op de meest in het oog vallende teekenen op het pad, en dien dag was het spoor van Toog zoo duidelijk voor hem als letterteekens op een bedrukte bladzijde voor u of voor mij.

Vlak achter de slanke gestalte van den aap-mensch kwam de groote en ruige mannetjes-aap. Geen woord werd er tusschen hen gewisseld. Zij bewogen zich als twee schimmen tusschen de myriaden schaduwen van het woud. Scherp als zijn oogen en ooren was Tarzan's patricische neus. Het spoor was versch en nu zij buiten den kring van de sterke apenlucht van den troep gekomen waren, had hij weinig moeite om Toog en Teeka alleen op de lucht af te volgen. Teeka's bekende lucht zeide zoowel aan Tarzan als aan Taug, dat zij haar op het spoor waren, en al heel gauw kenden zij de lucht van Toog even goed als die van haar.

Zij maakten goede vorderingen, toen plotseling dichte wolken voor de zon trokken. Tarzan versnelde zijn vaart. Nu vloog hij letterlijk langs het jungle-pad, of volgde, wanneer Toog zijn toevlucht in de boomen zocht, lenig als een eekhoorn langs het buigende, golvende pad van de bebladerde takken, slingerend van boom

tot boom, zoals Toog dat vóór hen gedaan had; maar vlugger, omdat zij niet gehandicapt werden door een zwaren last als die van Toog.

Tarzan voelde, dat zij bijna bij de anderen moesten zijn, want de lucht werd sterker en sterker, toen de jungle plotseling doorflitst werd door een fellen bliksemstraal en een oorverdoovend lawaai van een donderslag door de hemelen en het woud echode tot de aarde schudde en beefde. Dan kwam de regen – niet zoals die komt tot ons van de genadigde zone, maar als een machtige lawine van water – een zondvloed, die tonnen in plaats van droppels uitstort over de buigende woudreuzen en de verschrikte wezens, die zich in hun schaduwen ophouden.

En de regen deed wat Tarzan wist dat hij doen zou – hij wischte het spoor van hun prooi van het aangezicht der aarde weg. Een half uur lang stroomde het water neer – dan kwam de zon weer door en bejuweelde het woud met miljoenen schitterende edelgesteenten; maar dien dag zag de aapmens, die anders onmiddellijk de veranderende wonderen van den jungle opmerkte, ze niet. Alleen het feit, dat het spoor van Teeka en haar ontvoerder verdwenen was, drong tot zijn brein door.

Zelfs tusschen de takken der boomen zijn goedgebaande wegen juist zoals zij op den bezanen grond zijn; maar in de boomen vertakken zij zich en kruisen zij elkaar meer, daar de weg meer open is dan tusschen het dichte kreupelhout beneden. Langs een van die goed kenbare wegen zetten Tarzan en Taug, nadat het met regenen opgehouden had, hun tocht voort, omdat de aap-mensch wist, dat de dief logischerwijze dat pad had moeten volgen; maar toen zij bij een kruispunt kwamen, wisten zij niet wat zij doen moesten. Hier bleven zij staan, terwijl Tarzan iederen tak en ieder blad, die door den vluchtenden aap aangeraakt konden zijn, nauwkeurig bekeek en berook.

Hij snuffelde aan den stam van den boom en met zijn scherpe oogen trachtte hij op de bast een teeken te vinden van den weg, dien de andere aap genomen had. Het nam veel tijd in beslag en steeds door wist Tarzan, dat de ontvoerder zich verder van hen verwijderde en kostbare minuten won, die hem in veiligheid zouden kunnen brengen vóór zij hem hadden ingehaald.

Eerst ging hij langs het eene dwarspad, dan langs het andere; maar steeds weer wist hij niet wat te doen, want het spoor was op iedere open plek uitgewischt door den zwaren regenval. Een half uur lang zochten Tarzan en Taug, totdat tenslotte op een breed blad Tarzan's neus het zwakke spoor van de lucht van Toog vond op een plek, waar het blad gestreken was langs een harigen schouder, toen de groote aap door het gebladerte ging.

Opnieuw volgden de twee het spoor, maar het ging heel langzaam en dikwijls hadden zij ontmoedigende oponthouden, waarbij het spoor onvindbaar verloren scheen. Voor u of mij zou er geen spoor geweest zijn, zelfs vóór den regenval, behalve mogelijk daar, waar Toog op den grond gekomen was en een wildspoor

gevolgd had. Op zulke plekken waren de indrukken van een grooten poot en de knokkels van een groote hand soms duidelijk genoeg zoodat een gewoon sterveling ze lezen kon. Tarzan wist uit deze en andere aanwijzingen, dat de aap thans Teeka droeg. De diepte der indrukken van zijn pooten wees op een veel zwaarder gewicht dan dat van een der grootere mannetjes, want zij waren gemaakt onder het gecombineerde gewicht van Toog en Teeka, terwijl het feit, dat de knokkels van slechts één hand den grond aanraakten, bewees, dat de tweede hand een andere bezigheid had: het vasthouden van de gevangene op een behaarden schouder. Tarzan kon, op beschutte plekken, precies zien waar de aap zijn last van den eenen op den anderen schouder overgebracht had, daar dit duidelijk bleek uit het dieper worden van den indruk der pooten aan den kant, waar de last zich bevond, en uit het veranderen van de knokkelindrukken van de eene zijde van den weg naar de andere.

Er waren gedeelten langs den beganen grond, waarop de aap over vrij groote afstanden heelemaal rechtop geloopt had op zijn achterpooten – loopend zooals een man loopt; maar hetzelfde had gebeurd kunnen zijn met andere groote anthropoiden van dezelfde soort, want, in tegenstelling met den chimpanse en den gorilla, liepen zij zonder behulp van hun handen even makkelijk als met behulp daarvan. Dergelijke dingen hielpen Tarzan en Taug echter om den ontvoerder te identificeeren en daar zij zijn individueele lucht reeds heel goed kenden, zouden zij hem, wanneer zij hem inhaalden, ongetwijfeld dadelijk herkennen, zelfs al had hij Teeka al eerder opgegeven.

Maar met al hun hooggespannen en fijnbesnaarde vermogens viel het den twee apen van Kerchak's troep toch moeilijk dit spoor te volgen en zij hadden zóó dikwijls oponthoud, dat zij in den namiddag van den tweeden dag den vluchteling nog niet ingehaald hadden. Het spoor was nu heel sterk, want het was na den regen gemaakt, en Tarzan wist, dat het niet lang meer duren zou of zij zouden den dief en zijn prooi zien. Boven hem snaterden, terwijl zij tersluiks voortgingen, Manu, de kleine aap, en zijn duizenden makers, schreeuwden en twetterden de bontgevederde vogels, zoemden de ontelbare insecten te midden van het ruischen der woudbladeren.

En wat deed Teeka al dien tijd? Had zij ten slotte in haar lot berust en vergezeld zij haar nieuw mannetje in de nederigheid van een liefhebbend en handelbaar wijfje? Een enkele blik op het paar zou die vragen tot de grootste voldoening van den meest bedilzieke beantwoord hebben. Zij bloedde uit vele wonden, die haar toegebracht waren door den gemelijken Toog bij zijn vergeefsche pogingen om haar aan zijn wil te onderwerpen, en ook Toog was misvormd en verminkt; maar met koppige woestheid hield hij aan zijn thans nuttelooze buit vast.

Door den jungle heen baande hij zich een weg naar het jachtterrein van zijn troep. Hij hoopte, dat zijn koning zijn verraad vergeten zou hebben; maar zelfs al was dat niet het geval, dan nog legde hij zich bij zijn lot neder – ieder lot zou beter zijn dan nog langer het enkele gezelschap van dit angstige wijfje te dulden, en bovendien wilde hij zijn gevangene aan zijn makkers laten zien.

Eindelijk kwamen zij bij twee mannetjes-apen, die aan het voedsel zoeken waren in een parkachtig boschje – een prachtig boschje met groote steenen, half weggezakt in het vruchtbare leem – zwijgende monumenten misschien van een lang vergeten eeuw, toen machtige gletschers langzaam voortrolden waar thans een brandende zon neerschroeit op een tropischen jungle.

De twee mannetjes keken op en ontblootten hun lange vechttanden, toen Toog in de verte zichtbaar werd. Deze laatste herkende de twee als vrienden. „Het is Toog,” bromde hij. „Toog is teruggekomen met een nieuw wijfje.”

De apen wachtten tot hij dichterbij kwam. Teeka keerde een snauwend, grauwend gezicht naar hen. Zij was niet knap om zoo te zien, maar door het bloed en den haat op haar gelaat, begrepen zij, dat zij mooi was, en zij benijdden Toog – helaas! Zij kenden Teeka niet. Terwijl zij op hun hurken naar elkaar zaten te kijken, snelde door de boomen een langgestaarte kleine aap met grijze bakkebaarden naar hen toe. Hij was heel zenuwachtig en opgewonden, toen hij op den tak van een boom vlak boven hen gekomen was.

„Er komen twee vreemde mannetjes-apen aan,” riep hij. „Een is een Mangani, de andere een leelijke aap met haar op zijn lichaam. Zij volgen het spoor van Toog. Ik heb ze gezien.”

De vier apen keken het pad af, waarlangs Toog juist gekomen was; dan staarden zij elkaar een minuut lang aan. „Kom mee,” zeide de grootste van Toog’s twee vrienden, „we zullen in het dichte kreupelhout aan de overzijde van de open plek de vreemdelingen afwachten.”

Hij keerde zich om en waggelde de open plek over; de anderen volgden hem. De kleine aap danste van zenuwachtigheid – hij was één en al opwindung. Zijn voornaamste afwisseling in het leven was bloedige gevechten tot stand te brengen tusschen de grootere bewoners van het woud; terwijl hij, veilig in de boomen, getuige zijn kon van het schouwspel.

De apen verscholen zich in het kreupelhout naast het pad, waar de twee vreemde mannetjes langs zouden komen. Teeka beefde van opwindung. Zij had de woorden van Manu gehoord en zij wist, dat de onbehaarde aap Tarzan zijn moest, terwijl de andere ongetwijfeld Taug was. Nooit, zelfs in haar stoutste verwachtingen niet, had zij op een dergelijke hulp gehoopt. Haar eenige gedachte was geweest te ontsnappen en te trachten bij Kerchak’s troep terug te komen; maar zelfs dat was

haar praktisch onmogelijk gebleken, zoo goed bewaakte Toog haar.

Toen Taug en Tarzan bij het boschje, waar Toog zijn vrienden gevonden had, kwamen, werd de apenlucht zóó sterk, dat zij beiden wisten, dat de anderen nu vlak bij hen waren. En zij bewogen zich nu nog voorzichtiger voort, want zij wilden ongemerkt bij den dief komen en hem zoo mogelijk aanvallen, vóór hij hun tegenwoordigheid opgemerkt had. Dat een kleine, grijsgebaarde aap hun vóór geweest was, wisten zij niet, en evenmin, dat drie paar woeste oogen iedere beweging van hen gadesloegen en wachtten, dat zij in het bereik zouden komen van hun klauwen en tanden.

Verder kwamen zij over de open ruimte en toen zij het pad insloegen, dat in den dichten jungle aan gene zijde daarvan leidde, klonk vóór hen een schel „Kreeg-ak!” op met de zoo bekende stem van Teeka. De kleine hersens van Toog en zijn makkers waren niet in staat geweest te voorzien, dat Teeka hen zou kunnen verraden, en nu zij dat gedaan had, werden zij wild van woede. Toog gaf het wijfje een harden schop, die haar tegen den grond deed slaan, en dan schoten zij met hun driëen te voorschijn om den strijd met Tarzan en Taug aan te binden. De kleine aap danste op zijn hooge veilige plaats en schreeuwde van verrukking.

En inderdaad mocht hij verrukt zijn, want het was een prachtige strijd. Er waren geen preliminairen, geen formaliteiten – de vijf apen vielen slechts aan, grepen elkaar beet. Zij rolden op het smalle pad en in het dichte gebladerte erlangs. Zij beten en klauwden en krabden en sloegen, inmiddels een vreeselijk gebrul en gegrom en geschreeuw aanheffend. Binnen vijf minuten hadden zij wonden, waaruit zij hevig bloedden. De kleine grijsbaard sprong hoog op en schreeuwde zijn primitieve bravo's uit, doch steeds hield hij „zijn duimen naar beneden.” Hij wilde zien, dat er iets gedood werd. Hij bleef er onverschillig onder of het vriend of vijand was. Bloed wilde hij zien – bloed en dood.

Taug was aangevallen door Toog en een van de twee andere apen, terwijl Tarzan den derde tegenover zich had – een groot dier met de kracht van een stier. Nooit tevoren had Tarzan's tegenstander een zoo vreemd wezen gezien als dezen gladden, onbehaarden aap, waarmede hij vocht. Zweet en bloed bedekten Tarzan's bruine huid. Steeds weer wist hij aan den greep van den grooten aap te ontsnappen en inmiddels worstelde hij om zijn jachtmes te trekken uit het foudraal, waarin hij het gestoken had.

Eindelijk gelukte het hem – een bruine hand schoot uit en greep een behaarden strot, een andere, die het mes omvatte, vloog omhoog. Drie vlugge, krachtige steken en de aap verslapte en viel met een diep gesteun onder zijn tegenstander. Onmiddellijk maakte Tarzan zich uit zijn greep los en sprong Taug te hulp. Toog zag hem aanstormen en keerde zich om, om hem aan te vallen. In den schok van den aanval werd Tarzan's mes uit zijn

hand gerukt, waarna Toog handgemeen met hem werd. Thans was de strijd gelijk – twee tegen twee – terwijl, op den rand van de open ruimte, Teeka, thans bekomen van den slag, die haar tegen den grond geveld had, op een gelegenheid wachtte om te hulp te komen. Zij zag Tarzan's mes en raapte het op. Zij had het nooit gebruikt, maar wist hoe Tarzan het gebruikte. Altijd was zij bang geweest voor het ding, dat dood en verderf bracht onder de machtigste junglebewoners met het gemak, waarmede Tantor's groote slagtanden dood en verderf brengen onder Tantor's vijanden.

Zij zag, dat de zak, die aan Tarzan's zijde hing, ook weggeslingerd werd, en met de nieuwsgierigheid van een aap, die zelfs gevaar en opwinding niet geheel kunnen verdrijven, raapte zij ook dien op.

Thans stonden de apen – het handgemeen was afgelopen. Bloed stroomde langs hun zijden – hun gezichten waren ermede besmeerd. De kleine grijsbaard was zóó betooverd, dat hij ten slotte zelfs vergat te dansen en te schreeuwen, maar stijf zat van verrukking bij het genot van het schouwspel.

Tarzan en Taug drongen hun tegenstanders naar de andere zijde van het boschje terug. Teeka volgde langzaam. Zij wist nauwelijks wat zij doen moest. Zij was verlamd en uitgeput door de vreeselijke beproeving, welke zij doorgemaakt had, en zij had het vertrouwen van haar sexe in de dapperheid van haar mannetje en den anderen aap van haar troep – zij zouden in hun strijd met deze twee vreemden de hulp van een wijfje niet noodig hebben.

Het gebrul en geschreeuw van de vechtenden weerklonk door den jungle en wekte de echo's in de verafgelegen heuvels. Tarzan's tegenstander had eenige malen een krachtig „Kreeg-ah!” uitgestooten en thans kwam van achter hem het antwoord, dat hij verwacht had. In het boschje drongen, brullend en brommend, een twintigtal groote mannetjesapen – de vechters van Toog's troep.

Teeka zag hen het eerst en schreeuwde Tarzan en Taug een waarschuwing toe. Dan vluchtte zij langs de vechtenden heen naar de overzijde van de open plek; angst maakte zich voor een oogenblik van haar meester. En niemand kon haar dat na de vreeselijke beproeving, waaronder zij thans nog leed, kwalijk nemen.

De groote apen waren op het punt hen aan te vallen. Het volgende oogenblik zouden Tarzan en Taug in stukken gerukt zijn, die later het piéce de résistance vormen zouden van de woeste orgie van een Dum-Dum. Teeka keerde om, om te kijken. Zij zag het noodlot, dat haar verdedigers dreigde, en dan sloeg in haar boezem de vlam in de vonk van martelaarschap, die een gemeenschappelijke voorvader zoowel aan Teeka, de wilde apin, als aan de vrouwen van een hoogere orde, die den dood voor haar mannen getart hebben, overgeleverd heeft. Met een schellen gil vloog zij naar de strijdenden, die in een dichten klomp aan den voet van een der groote steenen rolden. Maar wat kon zij doen? Het mes, dat zij in haar hand hield, kon zij door haar

geringere kracht niet met goed gevolg gebruiken. Zij had Tarzan werptuigen zien gooien en zij had dat met vele andere dingen van haar speelkameraad uit haar jeugd geleerd. Zij zocht naar iets, waarmede zij gooien kon, en eindelijk vonden haar vingers de harde voorwerpen in den zak, die van den aap mensch weggerukt was. Den zak open rukkend nam zij een handjevol van de glanzende cylinders – zwaar voor hun grootte, vond zij, en goede werptuigen. Met al de kracht, die in haar was, slingerde zij die naar de apen, die voor den granieten steen vochten.

De uitwerking verbaasde Teeka evenzeer als de apen. Er volgden een harde ontploffing, die de vechtenden doof maakte, en een wolkje van scherpe rook. Nooit te voren had één hunner zoo'n vreeselijk lawaai gehoord. Schreeuwend van angst, sprongen de vreemde apen op en vluchtten terug naar het jachtterrein van hun troep, terwijl Taug en Tarzan langzaam bijkwamen en pijnlijk en bloedend opstonden. Ook zij zouden gevluht zijn, wanneer zij niet Teeka, met het mes en den zak in haar hand, voor zich hadden zien staan.

„Wat was dat?” vroeg Tarzan.

Teeka schudde haar kop. „Ik heb die dingen naar de apen geslingerd,” en zij liet een ander handjevol van de glanzende metalen cylinders met de dof grijze, kegelvormige uiteinden zien.

Tarzan keek ernaar en krabde op zijn hoofd.

„Wat zijn dat?” vroeg Taug.

„Ik weet het niet,” antwoordde Tarzan. „Ik heb ze gevonden.”

De kleine aap met de grijze bakkebaarden bleef een mijl verder tusschen de boomen staan en kroop angstig tegen een tak aan. Hij wist niet, dat de overleden vader van Tarzan van de Apen het leven van zijn zoon gered had.

En evenmin wist het Tarzan, Lord Greystoke.